

Oponentský posudek na bakalářskou práci Jonáše Vnoučka „Vliv národní identity na tureckou bezpečnostní politiku po roce 1989“

Bakalářská práce Jonáše Vnoučka rozebírá vztah bezpečnostního konceptu sekuritizace na příkladu vývoje v Turecku po skončení studené války.

Práce je rozdělena na dvě zhruba stejně velké části. V teoretické kapitole autor přehledně rozebírá pojem bezpečnost, dynamiku jejího zkoumání a věnuje se především závěrům tzv. kodaňské školy. K tomuto v současné době patrně nejuznávanějšího teoretického rámce bezpečnostních studií se také hlásí a pokouší se je aplikovat ve druhé části práce. Přestože tato část je vysoce informativní, je zároveň poměrně zdlouhavá a ubírá prostor aplikaci na turecký příklad.

Ve druhé kapitole lze ocenit logické a souhrnné vysvětlení turecké bezpečnosti, jejího historického chápání, roli armády a změn v rámci integračního procesu. V českém prostředí lze kladně kvitovat snahu o turecký pohled, byť se jedná o autory s anglojazyčnou produkcí. Možná je škoda, že autor nemohl konzultovat své postoje v rámci některé ze stáží přímo v Turecku.

Práce ukazuje na určitý rozpor, který panuje mezi více teoretickou politologií a praktičtěji založenou teritorialistikou. Autor se sice snaží propojit problém sekuritizace a konkrétní příklad Turecka. Je však nutno vzít v potaz, že faktory v kapitole IV (kurdská otázka, islámské strany aj.) byly řešeny bez ohledu na teoretický rámec (který byl, mj. vypracován až později). Přestože je teorie sekuritizace uplatňována, jako taková však problémy pojmenovává, avšak nedokáže je *per se* řešit. Přesto tuto skutečnost nelze nazvat výtkou vůči autorovi, který řemeslně zcela správně postupoval v duchu vytyčeného problému. Autor se navíc bezpečnostní koncepce snaží uplatňovat v přijatelné a rozumné míře a ukazuje je spíše jako příklad.

Kromě výše uvedené a na autorovi ne zcela závislé výtky, lze v práci najít několik spíše drobných problémů jednou z nich je například poněkud stereotypní interpretace Osmanské říše a jejich identifikátorů, které byly mnohem bohatší, než, jak autor uvádí, pouze náboženské (str. 9 a 26). Nelze zapomínat, že i Osmanské impérium procházelo reformami (či snahami o nich) a na počátku 20. století se objevovaly i jiné koncepty – především panosmanská a panturkistická ideologie. Tyto mj. ovlivnily i Mustru Koala. Toto pochybení je však mimo hlavní téma práce. Z jazykového hlediska se autor nevyhnul drobným překlepům a stylistickým nedostatkům, snadno odstranitelným při kontrole pravopisu a pečlivější redakci textu.

Přestože recenzent ne vždy souhlasí s teoretickými koncepty v mezinárodních vztazích, respektuje autorův přístup i jeho zpracování. Práce prokazuje dobrou znalost jak teorie, tak i její snahu o uplatnění do praxe. Z tohoto důvodu lze konstatovat, že autor splnil nároky kladené na bakalářskou práci a mohu jeho práci doporučit k obhajobě s hodnocení *výborně*.

Ve Tbilisi, dne 4. června 2010

Slavomír Horák

